

דף ו.

עין משפט א.ב.

אה"ע סימן כז פעיף ב

ב. ו. אמר לה זקוקתי, לקוחתי והדומה, מקודשת^פ. ובלבד שתאמר שהבינה, והוא^ז אינו נאמן לומר שלא כיון.

עין משפט ג.

אה"ע סימן כז פעיף ג

ג. ז. אמר לה הרי את עזרתי, נגדתי, מיועדת לי, מקודשת מספק.

הגה: ח. אמר לה הרי את^ק נשואתי, י"א דלאו כלום הוא.

הגה: ט. כל הלשונות של ספק קידושין שחוששין להם הוא דוקא כשמדבר עמה בעסקי קידושין, אבל בלי מדבר עמה, אין חוששין כלל בלשונות הספק, דלא^ר ידעה מה אומר לה.

הגה: י. נתן לה לשם חיבה, או שאמר לה בשביל אהבה, אם עסוקין באותו ענין, הווי ספק קידושין גם^ש אם אומרת שנתכוונה לשם קידושין, ואפי' אם גם הוא יאמר שנתכוונתי לשם קידושין, הווי רק ספק קידושין, דלשון זה ספק אם הוא לשון קידושין.

הגה: יא. לא היו עסוקין באותו ענין ונתן בשתיקה ושניהם אמרו שנתכוונו לשם קידושין^ת, הווי קידושין.

פ. ב"י מהרא"ש ותוספת זו "ובלבד שתאמר שהבינה" הוסיף הרמ"א מהר"ן, אמנם מהרא"ש מובא בב"י יראה דלא נאמנת לומר לא הבנתי בלשונות שנפשו בגמ', ומהשו"ע נראה דחשש לדברי הרא"ש ולא הוסיף "ובלבד שתאמר שהבינה".

צ. אבל בלשונות של ספק נאמן לומר שלא כיון, ואפי' לר"ח דפסק בלשונות שלא נפשו דספק מקודשת. כ"כ בח"מ.

ק. ומשמע דאף במדבר עמה על עסקי קידושין, והרשב"א בתשובה סובר דלאו כלום. וכתב הח"מ דהרשב"א מדבר בלא עסוקין באותו ענין, אבל בעסוקין מודה דמהני.

ר. ר"ן ורמב"ם, ובגמ' דף ו' ע"א, ואם תגיד גם בלשונות אלו שהיא הבינה, יתבאר בסמוך.

ש. והר"ן ס"ל דאם אומרת שנתכוונה לשם קידושין, גם בלשונות של ספק הווי קידושין.

ת. ומשמע דודאי הווי קידושין, וקשה מדוע זה יותר טוב מנתן הוא ואמרה היא דלא הווי קידושין, ולכן כתב הח"מ דגם כאן הווי קידושין מספק ולא קידושין ודאיים, ומתשובת מהר"ם יראה דגם ספק קידושין לא הווי, הביאו הח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הגה: יב. במקום שאמרו שלא הוּו קידושין^א צריך לחזור וליטלו ממנה ולומר לה הרי את מקודשת לי לשם קידושין.

עין משפט ד. אה"ע סימן כז סעיף ב
עין לעיל עין משפט א.ב.

ב ו. אמר לה זקוקתי, לקוחתי והדומה, מקודשת^ב. ובלבד שתאמר שהבינה, והוא^ג אינו נאמן לומר שלא כיון.

עין משפט ה. אה"ע סימן כז סעיף ג
עין לעיל עין משפט ג.

עין משפט ו. אה"ע סימן כז סעיף א
עין לעיל דף ה: עין משפט ג

אה"ע סימן קלו סעיף ב

אב א. בעת מסירת הגט לידה צריך שיאמר לה הרי זה גיטך והרי את מגורשת ממני, ואם לא אמר לה כלום הרי זה גט פסול^ד, אבל אם היו עסוקין באותו ענין מהני גם בלי אמירתו. ולכתחילה יוסיף ויאמר גם והרי את מותרת לכל אדם מעכשיו^ה.

א. מ"מ בשם הרשב"א, ואם נתן לה לשם פיקדון יכול לומר לה הרי את מקודשת לי בלי שיטלו ממנה, אבל במקום שיכולה לומר קיבלתי לשם מתנה, צריך לחזור וליטלו ממנה ולומר לה הרי את מקודשת לי. כ"כ הח"מ. ובמקום שיכולה לומר לשם מתנה, צריכה להקנות לו הטבעת או הכסף מספק, דיתכן שקנתה וזה כבר שלה.

ב. ב"י מהרא"ש ותוספת זו "ובלבד שתאמר שהבינה" הוסיף הרמ"א מהר"ן, אמנם מהרא"ש מובא בב"י יראה דלא נאמנת לומר לא הבנתי בלשונות שנפשטו בגמ', ומהשו"ע נראה דחשש לדברי הרא"ש ולא הוסיף "ובלבד שתאמר שהבינה".

ג. אבל בלשונות של ספק נאמן לומר שלא כיון, ואפי' לר"ח דפסק בלשונות שלא נפשטו דספק מקודשת. כ"כ בח"מ.

ד. ממשנה גיטין ע"ח. ודעת הטור שאם לא אמר הרי זה גט הרי זה בטל, וילפינן לה מדכתיב "ושלחה" דבעינן שיאמר לה דברי שילוחין בשעה שמגרשה. אך מהשו"ע שכתב פסול יראה דסובר שזו אסמכתא בעלמא, ומדאורייתא הרי זה גט ורק מדרכנן פסול, ועיין בתוס' דף ע"ח טעם האמירה ועיין ברמב"ם ובב"ש.

ה. עיין ב"י בשם י"א, ואולי הטעם שלא תאמר אח"כ שהיה תנאי, ורק לאחר זמן כשיתקיים התנאי תהיה מגורשת. ונהגו היום לפני שמוסרו לה בפני עדי מסירה אומר

הגה: ב. נהגו שהבעל כופל הגט ונותנו כולו לתוך ידה^י. וצריך שהבעל והאשה יבינו מה שאומר לה בעלה בעת שמגרשה בגט ומפרשים להם. וע"י שליח יאמר לה השליח הרי את מגורשת מפלוני בעלך, ואם הוא שליח בי"ד יאמר ושליח בי"ד אני, ואם שליח הבעל הוא שראה גם כתיבת וחתומת הגט יאמר לה גם "וגט זה בפני נכתב ובפני נחתם".

אה"ע סימן כז סעיף ג
עיין לעיל עין משפט א.ב.

עין משפט ז.

אה"ע סימן כז סעיף א
עיין לעיל עין משפט ו.

עין משפט זז.

אה"ע סימן קלו סעיף ב
עיין לעיל עין משפט ו.

אה"ע סימן קלו סעיף ד

עין משפט ט.

ה. אמר לה: הרי את לעצמך, ה"ז גט. אבל אם אמר לה: הרי את חורין, לא אמר כלום.

דף ו:

יו"ד סימן רסז סעיף מג

עין משפט א.

נב. הכותב לשפחתו הרי את מותרת לכל אדם אין זה לשון שיחרור.

לה "הרי זה גיטך, והתקבלי גיטך זה, ובו תהיי מגורשת ממני מעכשיו, והרי את מותרת לכל אדם" ואח"כ נותנו בידה.

ו. וכתב רע"א בתשובה רכ"ב דצריך שלא יצא כלל הגט מידה של האשה ואם יצא הניח בצ"ע אך המנהג בירושלים ובכמה מקומות שלא להקפיד שיהיה כל הגט בידה וכן העלה בשו"ת יביע אומר חלק ה' סי' ט"ו דהקבלה והמעשה הם עמודים גדולים בהוראה ע"ש.

עין משפט ב.

יו"ד סימן רסז סעיף מא

נ. כיצד העבד יוצא בשטר: כותב לו על הנייר או על החרס הרי אתה בן חורין, או הרי אתה לעצמך, או אין לי עסק בך. ומוסרו לידו או לאחר בשבילו אפי' בלא ידיעת העבד, שזכות הוא לו שיוצא מתחת יד רבו לחירות, ואם מוחה^ז בידו מלקבלו אינו יוצא לחירות.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קלו סעיף ד

עיין לעיל דף ו. עין משפט ט

עין משפט ד.

יו"ד סימן רסז סעיף מא

עיין לעיל עין משפט ב.

עין משפט ה.

יו"ד סימן רסז סעיף פ

פ. צו. המוכר את עבדו לעכו"ם או לגר תושב יצא לחירות^ח, שאם ברח מהעכו"ם אין רבו יכול להשתעבד בו, ואם לא ברח קונסין את רבו לפדותו עד פי עשר מדמיו^ט ולכתוב לו גט שחרור כדי להתירו בבת חורין.

קנס זה אין גובין אותו ולא דנין בו אלא בבי"ד מומחין^י, ואם מת המוכר אין קונסין היורשים להחזיר העבד המשוחרר.

הגה: לזה עליו מעות לזמן שאם לא יפרענו לזמן פלוני יהיה העבד של הבעל חוב, אם מסרו ליד עכו"ם^כ כבטחון, יוצא לחירות מיד, ואם לא מסרו מיד כשיגיע הזמן ולא פרע לו יוצא לחירות. אבל אם גבה אותו העכו"ם

ז. ולא דמי לכסף בסעיף כ"ו די"א אפי' בעל כורחו של עבד יצא לחירות, ששם רבו ניחא ליה בקבלת הכסף ומקנהו מדעתו, משא"כ בשטר. ש"ך ס"ק נ"ד.

ח. ממשנה בגיטין שם מ"ג ע"ב.

ט. לפי שהפקיעו במכירתו לעכו"ם ממצוות. ט"ז.

י. והרא"ש תמה ע"ז דאין זה ענין לקנסות שחייבה תורה וכל קנס שתיקנו חכמים גובין אותו בבבל. ש"ך ס"ק ק"א.

כ. ודעת רש"י והטור דה"ה אם לא הכניסו לרשות העכו"ם רק לזה עליו על תנאי שאם לא יפרע לו לזמן פלוני ימשכנו לעבד, ועבר הזמן ולא פרעו אע"פ שלא משכן אותו עדיין והוא עדיין ברשותו קונסין אותו ומשחררו מיד. ש"ך ס"ק ק"ב.

בחוכו או קם עליו אנס ופדה עצמו בעבדו, בזה לא יצא לחירות ^ל.

הגה: מכרו לצדוקי ^מ או למומר הרי זה ספק אם יוצא בזה לחירות, ואזלינן לקולא דאיסורא דרבנן הוא ^נ ולא יצא לחירות.

עין משפט ו. אה"ע סימן כח סעיף ז

יג. היה לו מלוה ^ס אצלה אפי' בשטר ^ע והחזיר לה השטר ואמר לה התקדשי לי במלוה שאצלך אפי' המעות בעין ^פ, אינה מקודשת דמלוה להוצאה ניתנה.

יד. הייתה חייבת ^צ לו שכירות ואפי' הגיע זמנה לגבות, הוי כהלואה.

עין משפט ז.ז. אה"ע סימן כח סעיף ט

טז. הלוח לה ר' זוז ^ק ובשעת מתן מעות אמר לה הרי את מקודשת לי בהנאת זמן שארווח לך במלוה שתהיה בידך כך וכך ימים, מקודשת. ואסור לעשות כן משום הערמת ריבית.

עין משפט ט. חו"מ סימן רמא סעיף ו

ז. הנותן מתנה על מנת להחזיר בין מיד בין לזמן קצוב או לכל ימי חי הנותן או לכל ימי חי המקבל, הוי מתנה לזמן הקצוב בין בקרקע

- ל. דלא שייך כאן לקנסו כיון שעשה מתוך אונס. ש"ך ס"ק ק"ג.
- מ. וה"ה לכותי לפני שגזרו עליהם שהם כגויים גמורים. ועיין בש"ך ס"ק ק"ו.
- נ. היינו כל הגזירה היא משום קנס מדרבנן ואזלינן לקולא ולא קונסים אותו ולא יצא לחירות. ש"ך ס"ק ק"ז.
- ס. מאביי בדף ו' ע"ב, ורב בדף מ"ז.
- ע. והר"ן והמ"מ מחמירים בהלווה בשטר והחזיר לה השטר, דשמא גוף הנייר שווה פרוטה במדי כלומר במקום אחר.
- פ. דאין דעתה אהנאת מחילת מלוה אלא על הכסף ולא נתן לה דבר, כ"כ הר"ן.
- צ. כחכמים בדף מ"ח ע"א. דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ובכל רגע כל פרוטה הופכת להיות מלוה והוי מקדש במלוה.
- ק. רמב"ם.

בין במטלטלין^ר ואוכל פירות עד אותו זמן, ובלבד שמחזירה לנותן אחרי הזמן שקצב לו, אבל אם אינו מחזירה נתבטלה המתנה^ש.

הגה: לא קצב לו זמן אלא אמר לו ע"מ להחזיר, יכול המקבל להחזיר לו כשירצה אבל אם הוא דבר הצריך לנותן כמו אתרוג בימי החג ואמר לו ע"מ שתחזירה לי בודאי כוונתו שיחזיר לו בעוד שצריך לו וע"כ צריך להחזירו לו מיד.

ואם אמר לו ע"מ שתחזירה ולא אמר "לי" **ת** יכול להחזירו כשירצה אפי' אתרוג לאחר ימי החג.

הגה: הנודר לחבירו^א לתת לו מתנה, לא יוצא חובת נדר במתנה ע"מ להחזיר.

או"ח סימן תרנח פעיף ד

עין משפט י.

ד. נתנו לו במתנה אפי' ע"מ להחזיר יצא^ב, ואם לא החזירו לו, לא

ר. מב"ב קל"ז ע"ב, ממימרא דרבא אתרוג זה, וכ"כ הרמב"ם בפ"ג מזכיה הלכה ט', וכתב הרשב"ם שם אפי' שלא כפל לתנאו, וכ"כ התוס' שם דכל האומר על מנת כאומר מעכשיו ולא צריך דיני תנאים.

ש. וצריך להחזיר הפירות שאכל כמ"ש בסעיף ט' וגם זה נלמד מדין אתרוג שנטלו ולא החזירו לא יצא. ועיין בש"ך ס"ק ח'.

ת. דלא גרע מהנותן ע"מ להחזיר ולא אמר לי דאם הקדישו המקבל והחזירו הוי מתנה ומוקדש כיון שלא אמר "לי". סמ"ע ס"ק ט"ז.

א. ודוקא שנדר לחבירו שיתן לו שאז הוי כנודר על דעת חבירו, וע"כ צריך ליתן לו מתנה גמורה, אבל כשנדר סתם ליתן מתנה, יכול ליתנה אפי' על מנת להחזיר וקיים בזה נדרו או שבועתו. סמ"ע ס"ק י"ז.

ב. ולא יקח האדם הלולב מהאשה ביום הראשון בלי ידיעת בעלה ואפי' נושאת ונותנת בתוך הבית. כה"ח אות י'.

אם נתן דמים על הלולב אך לא משך לא קנה, דהעמידו דבריהם גם במקום מצוה, וע"כ צריך ליזהר שיקנה במעות ובמשיכה ואף דמשיכה לבד קני מדרבנן, לא מהני לצאת י"ח דאורייתא. וע"כ אותם שלוקחים האתרוגים ופורעים רק אחר החג לא טוב עושים דכל זמן שלא נתנו דמים לא קנו אלא מדרבנן ואנן בעינן לכם מדאורייתא. אך יש שכתבו בדעת מר"ן דקנין דרבנן מהני לדאורייתא. כה"ח אות י"ד. ויש ליזהר לצאת לכתחלה ולתת גם הדמים או חלקם לפני החג.

גם למי שנתנו האתרוג במתנה צריך לקנותו במשיכה או בהגבהה ולהביאו לרשותו. עיין בכה"ח אות ט"ו מברכי יוסף.

לא יתן אדם לולבו לאשה נשואה במתנה ע"מ להחזיר אלא בתנאי שאין לבעלה רשות בה, וע"כ יאמר לה ע"מ שאין לבעלה רשות במתנה זו. כה"ח אות ט"ז.

יצא ג אפי' נתן לו את דמיו ד'. ואפי' נאנס מידו ה', וה"ה אם החזירו לו לאחר זמן מצותו לא יצא.

הגה: מותר לתת לחבירו האתרוג במתנה ע"מ שלא יכול להקדישו ו', דלא גרע ממתנה ע"מ להחזיר.

חז"מ סימן קצ סעיף ב

עין משפט כ.

ב. בכסף כיצד, מכר לו בית או שדה ונתן לו כסף שוה פרוטה ז' קנה ואין אחד מהם יכול לחזור בו, ואפי' נתן לו הכסף ע"מ שיחזירהו לו קנה ח'.

אם אמר לו הרי הוא לך במתנה ותחזירהו לי לא הוי מתנה ע"מ להחזיר כמ"ש הרמ"א ביו"ד סי' ש"ה.

וכתב הלחם משנה בפ"י המשנה ריש פ"ד דסוכה וא"ת איך זוכה הרי אין קונים בשבת וכתב דדוקא קנין עולם אסור, אבל קנין לשעה קונים. ובמרדכי כתב משום שזה לצורך מצוה לא גזרו. כה"ח אות כ"ב.

ג. וה"ה אם נפסל והחזירו לו דלא יצא דע"מ שתחזירו לי משמע שאצא בו. וכ"מ מדברי הר"ן.

ד. ולא אומרים מה לי הוא מה לי דמיו כיון שצריך לצאת בו י"ח בודאי מקפיד על הלולב עצמו. כ"כ הרא"ש והר"ן, וב"י. ומ"מ אם יש לו עוד לולב אחר שיכול לצאת בו נתינת דמים מהני. מ"ב בב"ה.

ודעת המ"ב בביאור הלכה דמהני ג"כ אם מחזיר לו לולב אחר כשר ומהודר.

ה. כיון דלא קיים התנאי בפועל הגם שפטור מתשלומין בנאנס כמ"ש בחז"מ רמ"א סעיף ז'.

ואם הנותן יאמר לו כאילו התקבלתי לדעת המאירי מהני ויוצא ידי חובה. מ"ב אות ט"ו. ו. ואע"פ שאין לו רשות להקדישו מקרי שלו.

ז. דבפחות משוה פרוטה לא מיקרי כסף וכמו שכתבו התוס' בקידושין ג' ע"א ד"ה ואשה. והיינו שנתן לו שוה הפרוטה על דמי הפרעון והשאר זקף עליו במלוה דזה נלמד משדה עפרון ושם הכסף היה דמי שיווי השדה. סמ"ע ס"ק א'. והט"ז חלק על דברי הסמ"ע.

ח. דבכל מקום מתנה ע"מ להחזיר שמה מתנה חוץ מקידושי אשה. סמ"ע ס"ק ב'.

וכתב בש"ך ס"ק א' דאם קנה בשטר חוב שיש לו על אחרים נראה טעמו דלא קנה משום דלא סמכא דעתיה שהרי יכול למחול. וכתב בפעמוני זהב לפ"ז אם קנה במלוה בשטר שיש לו ביד אחרים במעמד שלושתן קנה הואיל ואינו יכול למחול וסמכא דעתיה. ועיי' שם עוד אם קרקע נקנית במעמד ג' באמר לו שדי מכורה לך בחוב שחייב לי לוי והביא מספר שו"ת מהר"מ גאלנטי סי' ס"ו שדן בזה.

יו"ד סימן שה פעיף ח

ח. אם רצה הכהן להחזיר לו הפדיון רשאי^ט, אבל לא יתן לכהן ע"מ שיחזיר לו^י, ואם עשה כן והחזיר לו^כ אין בנו פדוי, עד שיגמור בלבו ליתן לו מתנה גמורה.

הגה: והיינו אם דעת הכהן היה מתחלה לקבל שלא ע"מ להחזיר^ל בזה אין בנו פדוי.

ט. הגם שרשאי הכהן להחזיר בגמר בלבו הנותן לתת לו במתנה גמורה, מ"מ לא יהיה הכהן רגיל בכך שלא להפסיד לשאר כהנים^מ, שאחרים לא יתנו פדיון בכוריהם אלא לכהן זה.

י. רשאי הכהן להחזיר הפדיון גם ברגילות לעניים, וכ"ש שמזה הטעם לא יקבלם ע"מ להחזיר. ומ"מ אם קבלם ופירש שנותן לו ע"מ להחזיר^י הבן פדוי^ס, דמתנה ע"מ להחזיר שמה מתנה.

הגה: ודוקא שאמר ע"מ להחזיר, אבל אמר לכהן הא לך ה' סלעים והחזירם לי, לא הוי מתנה^ע ואין בנו פדוי.

ט. מברייטא שם וכפי' התוס' והרא"ש שם.
י. שאז אינו גומר בדעתו כלל ליתנו לו לשם מתנה אלא מיד דעתו שנותנו לו ע"מ להחזיר ובכח"ג לא יצא. ש"ך ס"ק ו'.

כ. זה לשון הרמב"ם ע"פ לשון ראשון ברש"י שם, אבל לפי לשון שני ברש"י, וכן כתב הרשב"א והרא"ש אפי' לא החזיר לו אין בנו פדוי. ש"ך ס"ק ז'. וכתב הט"ז דאם גם הכהן היה חושב להחזיר לו אז דעותיהם שוות לחזרה ובנו פדוי, אף אם יחזיר דהוי כאומר לו בפירוש ע"מ להחזיר.

ל. כך משמע בב"י.

מ. שם בתוס' והרא"ש.

נ. ועיין באבן העזר סי' כ"ט, ובב"ש ס"ק א' אם צריך כאן תנאי כפול.

ס. ואם אמר הכהן אני לא מחזיר כופין אותו להחזיר, ופטור הישראל מה' סלעים ואין לומר כיון שלא נתקיים התנאי נתבטלה המתנה, ואיך בנו פדוי, תירץ המהר"י מיגש כיון שקיום הדבר אין ביד המקבל אלא הכל תלוי כאן בגמירות דעת נותן המתנה וכיוון שנותן הה' סלעים על תנאי להחזיר הוא הקנה, נמצא שקיום התנאי אינו בידו של המקבל וע"כ חייב להחזיר. עיין בברכי יוסף שהביא דבריו.

ע. מרשב"א בסי' קצ"ח, ובסי' תשנ"ט, דבלשון הא לך ה' סלעים והחזירם לי משמע שיש כאן חזרה מדבריו, דבתחילה אמר הא לך משמע מתנה גמורה לעולם ואח"כ אומר והחזירם לי נמצא שחזר מדבריו הראשונים ומבטלם. ט"ז ס"ק ז'. אבל באומר ע"מ להחזיר

עין משפט ל.

אה"ע סימן כט סעיף א

א. אמר לה הרי את מקודשת לי בדינר זה, וע"מ שתחזירי אותו לי, פ אינה מקודשת. שמא יאמרו אשה נקנית בחליפין, ואפקעינהו רבנן לקידושין.

הגה: ב. אמר לה ע"מ שתחזירי לי אותו, ואני מקדש אותך בהנאה שאת נהנית בו תוך הזמן מסויים, י"א דמקודשת.

הגה: ג. אשה שנתנה חפץ בהשאלה לפלוני שישאר בידו ל' יום, ובתוך זמן זה קידשה בו, והזמן שנשאר עד סוף זמן השאלה שוה פרוטה ק, מקודשת.

עין משפט מ

אה"ע סימן כט סעיף ב

ב. ד. אשה שאמרה תן מנה לפלוני ואתקדש אני לך, ר, מקודשת. מדין ערב קבלן.

הגה: ה. אמרה האשה תן הלואה לפלוני ואתקדש אני לך מקודשת, אבל אמרה הרווח זמן לפלוני ואתקדש אני לך, אינה מקודשת ש.

גומר בלבו שעה אחת לשם מתנה ומה שאמר אח"כ ע"מ כאומר מעכשיו דמי כלומר תהיה נתונה לך מעכשיו אבל תחזירהו לי אח"כ. ש"ך ס"ק ח'.

פ. רבא בקידושין דף ו' ע"ב, ואינה צריכה גט כלל ואפקעינהו רבנן, והריא"ז כתב שאם פשטה ידה וקיבלה מאחר קידושין צריכה גט משניהם, דמדאורייתא הוי קידושין לראשון אלא שחכמים ביטלו משום גזירה. כ"כ הח"מ.

צ. רי"ו, והח"מ כתב דבסעיף י"ט לעיל הוי רק ספק מקודשת אולם י"ל דשם ישנו חשש שבעל החפץ יבוא ויבקש החפץ תוך זמנו, אבל כאן סמכה דעתה שהמקדש שהוא בעל החפץ לא יבוא תוך הזמן שקצב לה. ועיין בפרישה מ"ש וצ"ע בח"מ.

ק. כ"כ בשו"ת הרא"ש. וא"כ בחור שלקח מבחורה הטבעת שלה ואמר לה בהשאלה,

שסתם שאלה ל' יום וקידש אותה בה יתכן שמקודשת אם הזמן השאלה שוה פרוטה.

ר. רבא קידושין ו' ע"ב והוא שאמר אח"כ הרי את מקודשת לי בהנאת מתנה זו שנתתי על פיך לפלוני, או שהיו עסוקין באותו ענין דאז לא צריך אמירתו. וכל זה שהיא התחילה ואמרה תן לפלוני, אבל אם התחיל ואמר והיא אמרה לו תן, לאו כלום. כ"כ הב"י ועיין בסי' ל' סעיף ח' בשו"ע.

וכתב הב"ח דבעינן בכל הנ"ל תוך כדי דיבור. והח"מ כתב דדוקא אם נתינת המעות מעיקרא היתה בתורת פיקדון צריך תוך כדי דיבור ע"ש.

ש. דשלא על אמונתה הלווהו כ"כ הרשב"א, והח"מ דוחה ומאריך בזה ע"ש.